

— tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2005) z dnia 15 lipca 2005 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w części odnoszącej się do obliczenia i wysokości korekty finansowej i

obciążenie Komisji kosztami postępowania,

— tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2005) z dnia 15 lipca 2005 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w zakresie, w jakim dotyczy ona wydatków poniesionych przez zatwierdzoną agencję płatniczą Agrarmarkt Austria w sektorze premii za zwierzęta dla regionów Steiermark i Kärnten; względnie stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie dotyczącym regionów Steiermark i Kärnten w części odnoszącej się do obliczenia i wysokości korekty finansowej i

obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja wyłączyła wymienione w załączniku do tej decyzji bliżej sprecyzowane wydatki z finansowania wspólnotowego z powodu ich niezgodności z zasadami wspólnotowymi.

Skarżąca opiera skargę na dwóch zarzutach. Po pierwsze, podnosi ona, iż pozwana wydając decyzję, naruszyła postanowienia Traktatu WE i podlegające stosowaniu przy jego wykonaniu normy prawne. W szczególności w tym zakresie podnosi ona naruszenie art. 5 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 729/70⁽¹⁾, jak również art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999⁽²⁾, ponieważ obciążająca Republikę Austrii korekta finansowa byłaby dopuszczalna jedynie w przypadku gdyby Republika Austrii nie wywiązała się ze swych zobowiązań wspólnotowych dotyczących kontroli wydatków EFOGR i wywołałoby to skutki finansowe w ramach EFOGR. Zdaniem Republiki Austrii, te kumulatywne przesłanki nie zostały spełnione w niniejszym przypadku. Ponadto zaskarżona decyzja narusza wynikający z art. 10 WE obowiązek lojalności Komisji względem Państw Członkowskich.

Drugi zarzut opiera się na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych. Zdaniem skarżącej, w zaskarżonej decyzji w istotnych punktach Komisja nie dopełniła obowiązku uzasadnienia i w leżącej u podstaw wydania decyzji argumentacji oparła się na twierdzeniach wskazujących na niewłaściwe ustalenie stanu faktycznego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2005 r.– Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji

(Sprawa T-369/05)

(2005/C 296/72)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Skarżąca: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: D. Fernando Díez Morena)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 lipca 2005 r. (2005/555/2685) w części dotyczącej korekt finansowych przeprowadzonych względem Hiszpanii w zakresie modernizacji i restrukturyzacji winnic oraz w zakresie środków usprawniających produkcję i obrót miodem,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i podstawowe argumenty

Niniejsza skarga kierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 15 lipca 2005 r. (2005/555/CE) wyłączającej się z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez różne Państwa Członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji EFOGR. Wyłączenia zawarte w powołanej decyzji obejmują między innymi korekty finansowe, które dotyczą Królestwa Hiszpanii, zastosowane w sektorach owoców i warzyw, mleka, składowania w magazynach państwowych, wina i tytoniu, premii za zwierzęta i sektorze miodu.

Niniejsza skarga dotyczy wyłącznie korekty kwot wypłaconych w ramach odszkodowania za utratę przychodów w sektorze wina (4.790.799,61 euro) i korekty dokonanej w związku z włączeniem do finansowania z EFOGR VAT w sektorze miodu (58.315,34 euro). Skarżące Państwo utrzymuje, że Komisja opiera się na zwięzłej wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁽¹⁾. Państwo to sprzeciwia się również systemowi VAT w usprawnianiu produkcji i obrotu miodem.

Władze hiszpańskie uważają, że:

- utrata przychodu nie jest związana z wykarczowaniem, lecz z samą uprawą, oraz
- twierdzenie Komisji, iż VAT nie może być uznawany za interwencje zmierzającą do ustabilizowania rynków, a w związku z tym nie może być finansowany z Sekcji Gwarancji EFOGR, jest pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej.

(¹) Dz.U. L 179, z 14.7.1999, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2005 r. — AITEC- Associazione Italiana Tecnico Economica del Cemento i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-371/05)

(2005/C 296/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: AITEC — Associazione Italiana Tecnico Economica del Cemento (Rzym, Włochy), BUZZI UNICEM S.P.A. (Casale Monferrato, Włochy), ITALCEMENTI GROUP (Bergamo, Włochy) [przedstawiciel(-e): adwokaci Massimo Merla i Claudio Tesauro]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w razie gdyby Komisja nie przedstawiła dowodu, że komisarz Dimas jest uprawniony do sygnowania aktów prawnych ustanawianych w dziedzinie ochrony konkurencji, a w szczególności pomocy publicznej,
- stwierdzenie nieważności decyzji: (i) w części, w jakiej, stwierdzając, że nie podnosi zastrzeżeń w odniesieniu do KPR (art. 2 decyzji) i zatwierdzając zatem wskazany w KPR sposób przyznania przydziałów między sektory, zezwala na zawartą w nim dyskryminację, która prowadzi do uprzywilejowania przedsiębiorstw z niektórych sektorów kosztem innych; (ii) w części, w jakiej stwierdza niezgodność z kryterium nr 10 załącznika III do dyrektywy 2003/87 zamiaru umożliwienia istniejącym urządzeniom objętym procedurą uaktualnienia pozwolenia uzyskania przydziałów z rezerwy dla nowych operatorów w odniesieniu do zmodyfikowanego urządzenia istniejącego przed uaktualnieniem pozwolenia [art. 1 lit. b) decyzji] również wówczas,

gdy nowi operatorzy nie wyczerpali ilości zarezerwowanej do ich dyspozycji; oraz (iii) w części, w jakiej żąda od Włoch dokonania zmian w KPR polegających na wykreśleniu możliwości zezwolenia w odniesieniu do istniejących urządzeń objętych procedurą uaktualnienia pozwolenia na uzyskiwanie przydziałów z rezerwy dla nowych operatorów w odniesieniu do zmodyfikowanego urządzenia istniejącego przez uaktualnieniem pozwolenia [art. 2 lit. b) decyzji],

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji z dnia 25 maja 2005 r. (¹), w której Komisja Wspólnot Europejskich wypowiedziała się w przedmiocie zgodności krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Włochy (KPR) z kryteriami wymienionymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. (²)

W pierwszej kolejności skarżący wnoszą o zbadanie, czy komisarz, który podpisał decyzję, miał kompetencję do ustanowienia zaskarżonego aktu. Zwracają się oni do Sądu w szczególności o dokonanie weryfikacji kompetencji komisarza Dimasa w zakresie aktów prawnych ustanawianych w dziedzinie ochrony konkurencji, a w szczególności pomocy publicznej, oraz o stwierdzenie w razie przekroczenia granic kompetencji nieważności zaskarżonego aktu.

Skarżący podnoszą w drugiej kolejności naruszenie art. 88 ust. 2 i ust. 3 WE z tego względu, że Komisja dokonała oceny KPR, będącego środkiem, który może zawierać elementy pomocy publicznej, bez zachowania przepisów proceduralnych zawartych w powołanym przepisie.

W trzeciej kolejności skarżący twierdzą, że dokonując oceny w ramach KPR ewentualnych elementów pomocy publicznej, Komisja naruszyła art. 87 WE, kryterium nr 5 załącznika III do dyrektywy 2003/87 oraz zasadę niedyskryminacji. Do naruszenia doszło z tego względu, że zatwierdzając ustanowiony w KPR sposób przyznania przydziałów pomiędzy sektory, Komisja zezwoliła na dyskryminację zawartą w tym rozdziale ze szkodą dla producentów cementu.

Skarżący podnoszą w czwartej kolejności, że Komisja w sposób błędny zastosowała kryterium nr 10 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE, uznając za sprzeczny z tym kryterium „zamiar Włoch w zakresie umożliwienia istniejącym urządzeniom, które muszą uaktualnić pozwolenia, uzyskania przydziałów z rezerwy dla nowych operatorów w odniesieniu do zmodyfikowanego urządzenia, istniejącego przed uaktualnieniem pozwolenia”. W ten sposób Komisja miałaby naruszyć kryterium nr 5 załącznika II do dyrektywy 2003/87/WE oraz zasadę niedyskryminacji, gdyż pomijając specyfikę sektorów, których dotyczy stosowanie dyrektywy, jeszcze raz postawiła producentów cementu w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z innymi producentami w odniesieniu do możliwości zwiększenia produkcji.